

нищо друго нема, освен да чака. Времето изведнаж стана празно. Тия два дни, които трябваше да изтекат, не можеше да бъдат запълнени, както другите до днес, с обикновени неща. Обзе я нервност; бързи, радостни, но разпокъсани полумисли — полумечтания се въртяха в мозъка ѝ. Не можеше да стои повече на едно място, потребно ѝ бе движение, шум, механично заемане на съзнанието. Тя се облече, отвори, преди да излезе, прозореца и погледна навън. Плътната жълтеникава мъгла се вмъкна в стаята, влажна, хладна и осезаема, като живо същество. Шумът на улиците стигаше до тук приглушен, като през вата. Нищо не се виждаше навън. Обширният парк насреща тъмнееше като огромен лес, небето бе изчезнало, а земята не личеше, и стаята висеше сама в пространството, натисната от вси страни от тая гъста облачна маса, която бе удавила света.

Градът бе добил непознат до сега образ. В същност нямаше град, а само късове от улици, здания, които изплуваха, когато приближиш, като тъмни кораби, и се стопяваха отново назад, минувачи, изникнали внезапно, неясни и уродливи, издавена глъчка, шум от невидими коли,